

Klassiska noveller Nr 53

Julius Regis:

Den
röda
stjärnan

Klassiska noveller 53.

Julius Regis Regis

– Den röda stjärnan. Återutgivning
av text från 1930

av Julius Regis Regis

Redaktör Mikael Jägerbrand

ISBN 978-91-7757-568-9

Copyright © 2025 Mikael Jägerbrand / Virvelvind Förlag, Lysekil.

Den här e-boken ges ut av E-boksbiblioteket Förlag (imprint)

Mer info: www.e-boksbiblioteket.se

Förord

Ända sedan han var en liten pojk har John drömt om att vara lokförare.

Under många år är han en exemplarisk anställd som sköter jobbet perfekt.

Men en kväll när kontinentaltåget är försenat inleds en serie händelser som får hans liv att spåra ur.

Den här texten skrevs av den svenske författaren Julius Regis (1889–1925).

Han var mest känd för sina deckare om den brottsbekämpande journalisten Maurice Wallion vars äventyr oftast utspelar sig i Stockholm.

Trots att Julius Regis var en av Nordens mest populära författare så är mycket litet känt om hans liv. Det har därför uppstått en rad myter, bland annat att han skulle ha varit en puckelryggig dvärg. Författaren debuterade med en novell år 1910 och hans första deckare, "Blå spåret", gavs ut 1916. Under sin korta karriär skrev han totalt 16 böcker och ett stort antal noveller.

Den här texten publicerades ursprungligen år 1930 i novellsamlingen "Sanningen om Cro-Cro. Jul. Regis' sista noveller" med titeln "Den röda stjärnan".

Den röda stjärnan

Den här texten publicerades ursprungligen år 1930 i novellsamlingen "Sanningen om Cro-Cro. Jul. Regis' sista noveller" med titeln "Den röda stjärnan". Författare till texten är Julius Regis Regis (1889–1925).

När stunden var inne och skenorna började ljuda som strängar, kom John utspringande ur banvaktstugan och ställde sig bredvid sin far.

Detta skedde varje kväll och var avslutningen på hans dag — att se kontinentaltåget rusa förbi på sin nattliga överlandsfärd. John var då fem år gammal, och där han stod i dunklet på sina korta, stadiga ben med händerna uppdragna i de alltför långa ärmarna, måste han kasta tillbaka sin ljusa lugg och vända de allvarsamma blå ögonen högt upp för att få en överblick av vidundret, som han älskade.

Krik-ti-krak började skenorna mumla. Allt högre och högre steg ljudet, tills det bröt fram som ett malande dån. Då slog lokets vita jätte-lykta ut ur bergskärningen som en lysande blomma och fönstrens gula rad ormade fram insvept i ånga. Hjulens rytmiska buller fyllde honom med extatisk glädje och då tåget dundrade förbi, obeskriv-

ligt jättelikt och skönt mitt i sitt självskapade orkancentrum, andades han knappt. Ville det sig väl och hade dagen varit en lycklig dag, fick han i en sekundlång syn se eldarens och förarens sällsamma ansikten flamma till i rött och svart högt där uppe i jättelokets hytt, och det var hans första och vissaste dröm — att en dag bli en man sådan som de och besitta övernaturliga krafter.

John var alldeles för liten för att förstå. Att nattetid föra snälltåget över broar och vidder, genom skogar och tunnlar, hållande bunden under sin näve hela denna frustande, dånande, flammande värld av krafter — det var för honom en gärning av sagolika mått. Men han visste mycket väl att de hemskt lyckliga varelserna på loket voro vanliga levande män. Han hade många gånger sett dem komma nedäntrande från sina fräsande maskiner borta på stationen, och de voro märkvärdiga, men icke mycket olika andra män på linjen: sotiga, klädda i oljiga blå kläder, skäggiga och skrattande eller svärjande. Det var tydligt att John en gång måste bli just en sådan väldig kaxe för att få den rätta glädjen av livet. Att stå i ställverkshuset och lägga hand vid växlarnas och signalernas hävstänger var naturligtvis också mycket bra, men ingenting kunde gå upp emot att med ett grepp av en säker näve slunga nattexpressen genom mörker och tid och rum från huvudstad till huvudstad.

Vid fem år kunde han visserligen tala om "linjen" med samma nonchalanta, likgiltiga säkerhet som hans far, banvakten, gjorde, men John var född till en drömmare, vilket bragte honom i konflikt med denna solida värld av kol och ånga, järn och stål, telegram och signalflaggor. Inte heller var han ett sådant barn, som frågar sig fram. Han vandrade omkring helt liten och allvarsam med händerna på ryggen och gjorde iakttagelser. Han gjorde på egen hand den upptäckten,

att om man sätter foten på skenan, så kan man höra det kommande tåget med hela kroppen, medan det ännu är långt utom synhåll. Vidare lärde honom hans tysta studier, att tågen hade rang alldeles som människor; de stackars gamla växelloken voro rangerbangårdens drängar, godstågen fingo stå beskedligt och vänta tills stinsen fick syn på dem och viftade: "Seså, passa på och skramla i väg nu"; lokaltågen foro beskäftigt och inställsamt fram och åter med bönder och borgare — men de stora expresserna voro linjens mäktige, som röto: "Ur vägen, det är brått!" Och alla krusade för dem.

Hans mor, som aldrig mera skrattade, sedan fadern fått den vana att gå till skåpet och dricka ur en butelj, hade inte mycket överseende med Johns spekulationer, och någon gång snäste hon honom. Följaktligen behöll han sina upptäckter för sig själv. Men den röda stjärnan var ett alltför viktigt fall för att tigas med. Det måste diskuteras, och en kväll kom han hem från stationshållet med en mycket hemlighetsfull brådska.

— Mamma, tågenas stjärna den är röd!

Modern höll på att diska.

— Vad pratar du om? sade hon tankspritt men icke ovänligt.

— Jag har sett den röda stjärnan, mamma!

— Vad menar du med det?

Det var en svår stöt, att inte modern utan vidare kände den röda stjärnan, men John angrep problemet som en man.

— Jag gick en bit för att möta pappa och åka på dressinen åsså brukar jag stanna vid bron och titta mot stationen åsså kom det ett tåg och då fick jag se en stor röd stjärna långt borta över skogen och tåget stannade meddesamma och började blåsa — så! Och då förstod jag att tåget stannade för att det fick se den röda stjärnan.

— Herregud, pojke, du är alldeles för liten för att förstå någonting. Det är ingen stjärna, det är bara en signal. Såna besynnerliga idéer.

— Ja men den var verkligen på himlen ...

— Det såg bara så ut, det där begriper du inte.

— Ja men den var så långt borta, mycket längre än — så! Och den var verkligen på himlen fast mycket större än de andra.

Modern svarade inte, och hans mungipor gled ned, ty han anade, att hon inte ens brydde sig om att höra på hans tal.

— Mamma, det var en stjärna! I alla fall!

— Tyst, och låt mig vara i fred. Det var semaforen du såg.

Han avstod från ordet. Semaforen! Som om inte han visste vad semaforen var: en lång vit- och rödrandig mast med armar som röra sig! Nej, den röda stjärnan var något mycket vackrare och större och framför allt svårare att nå.

”Det är en stjärna i alla fall”, gick han omkring och mumlade för sig själv. ”John vet att det är en stjärna i alla fall ...”

Det är inte sant, att ej en enkel, osammansatt natur kan vara en drömmare. John Roberg växte upp till en helt vanlig man, måhända något tystare och mera benägen att vara för sig själv än andra. Han hade glömt den röda stjärnan, men det visade sig att han fortsatte att drömma, ty så snart han blev lokförare på ordinarie stat gifte han sig. Detta var frukten av en farligare dröm: den blonda Marianne var varken så god eller så hängiven som han trodde — snarare motsatsen.

Natt efter natt förde John Roberg kontinentaltåget genom sitt distrikt, och när det brusade genom Järnängs station utan att stoppa, glömde han icke att göra en hälsande handrörelse mot ett litet gult och vitt hus, långt nere mot sjökanten. Det var hans hus, och

där var hans Marianne. Men då tåget senare på natten närmade sig Herreboda och gled förbi en banvaktsstuga, där nu en annan banvakt stod med sin flagga, då kom han inte mer ihåg att där hade varit hans barndoms hem. Inte heller kom han ihåg den röda stjärnan, ty för kontinentalen visade Herreboda semaforer alltid grönt.

John Roberg ansågs för den tystlåtnaste och skickligaste föraren i distriktet, och om allt gått efter tidtabell, skulle han ha uppnått sin pensionsålder med detta anseende allt starkare befast. Men en mans liv är när allt kommer omkring fullkomligt lika utsatt för störningar som ett järnvägståg och bra mycket mera än en stjärnas.

Roberg brukade möta två uppgående tåg i Herreboda och Stenlunda, där de i regel stodo och inväntade honom; men en kväll då han med blicken ut i mörkret och handen vid spaken förde sitt tåg fram mot Järnäng såg han till sin förvåning signalerna befalla honom att stanna på stationen. Med ångan väsande ur ventilerna och bromsarna sjungande gled kontinentalen in under bågglamporna och stannade. Roberg klättrade ned och såg stinsen komma springande.

— Ni ska stanna här och invänta fyran, befallde stinsen nervöst. Tiderna äro omkastade, därför att Sassnitzfärjan försenats. Fyran går igenom om tjugu minuter: då går ni fram till Herreboda och inväntar uppgående nattåget där!

Roberg upprepade ordern mekaniskt och lugnt, medan han tor-kade oljan från händerna. Han följde stinsen in på expeditionen, och då han kom ut igen smålog han.

"Tjugu minuter!" tänkte han. "Då hinner jag springa ned till Marianne och hälsa på henne!"

Han kastade några ord till eldaren och begav sig springande i väg, litet i smyg, ty det var inte tillåtet. Han såg på långt håll att det lyste i

fönstret och tänkte: "Besynnerligt, att hon inte kommit ut? Hon har nog inte hört att jag stoppade i kväll. Jag skall överraska henne!"

Han sprang tyst på gräset bredvid sandgången, och andlöst tog han fram nyckeln.

Då han kom in i förstugan kände han en svag lukt av cigarrettrök, och det sved till i honom. Han öppnade dörren till vardagsrummet.

Det var intet problem, ty situationen var mycket enkel. Men för de tre människor den närmast rörde, tycktes den de närmaste sekunderna olöslig. Den tredje var den nykomne stationsskrivaren. Kvinnan stod likblek, med tillrufsats hår och fladdrande näsborrar, och stirrade på John Roberg som om hon sett en död eller en som hon aldrig mera velat tänka på. John Roberg såg henne i ögonen, och hon var icke längre en dröm för honom. Han såg henne sådan hon var, och synen höll på att göra drömmaren galen.

Han stod fullkomligt orörlig med händerna vid sidorna; han fick en intensiv känsla av att de voro smutsiga; och då han sett tillräckligt på kvinnan för att kunna fatta hennes ömkliga lilla livs gåta (vilket tog honom en minut) vände han sig om och gick utan att se åt den andre mannen.

John Roberg gick nedför sandgången med ett lugn som förvånade honom själv, men då han kom till grinden blev han hängande över den som en trasa.

Just då fyran rullade igenom stationen, smällande i växlarna och svepande flockiga skyar kring de höga lampgloberna, kom John Roberg tillbaka till sin maskin.

När han äntrade upp i hytten, ryggade eldaren undan för honom. Han trodde att föraren var drucken. Hyn hade blivit gulvit och stra-

made över kindkotorna, det yviga håret var tovig och föreföll genomvått, ögonen voro stela och glänsande.

Den skickligaste föraren i distriktet var av böjelse en nykter man, men det har sagts att han denna kväll på något outrannsaktligt sätt lyckades berusa sig under de få minuter han hade till sitt förfogande i Järnäng. Det är en detalj som aldrig kommer att kunna bevisas. Men den förenklar saken. När en av oss vänder sig bort och tar ett steg ut ur kretsen, så är det enkelt och skönt att kunna säga: Han var från sina sinnen av sömnlöshet eller alkohol eller opium eller kvinnor.

Roberg stod vid maskinens fönster och han visste mycket väl att eldaren såg på honom. Därför sade han: — Gå på du! Skyffla dina kol, det är ingen fara med mig! Bort med ögonen, säger jag!

Hans blick klarnade för en sekund, han uppfattade stinsens avgångssignal och gav spaken den invanda säkra knycken.

Loket uppgav ett skrik, det gnisslade under hjulen, draget dånade i skorstenen och dragstängerna hävde sig som atleter. Buffertarna knuffade och hamrade mot varandra och långsamt satte sig raden av sovvagnar i gång, medan loket som ett glödhett, gigantiskt strykjärn tycktes pressa fräsande ångskyar ur själva den svarta stybbvallen.

Kontinentalen gled ut från Järnängs station: en och en rullade vagnarna ut ur båg slampornas ljuskretsar. Stinsen gick in för att telegrafera avgångstiden till Herreboda, och expressens små röda akterlyktor plånades ut i kurvan.

Robergs ögon hade sjunkit djupt in i huvudet och lyste där inne som kolen brunno i ugnen vid hans fötter. Eldaren talade till honom; det var besynnerligt att en människa kunde tala så mycket, men ingenting att fästa sig vid. Överhuvud var ingenting att fästa sig vid, och Marianne var en ...

— Skyffla kol! Vad pratar du om? Tala högre!

Roberg rynkade pannan, och eldaren skrek i hans öra. Han kunde inte uppfatta vad karlen sade, det lät som totatata totatata.

Men hjulens röst hörde han under sig, och han sträckte ut huvudet i det svala, vinande draget. Tågsättet hade redan farten inne och kastades framåt under ett bedövande larm som tyllde nattmörkret långt ut mellan skogens träd och klippor.

Medan han lyssnade, föll larmet plötsligt undan från honom, och det vart tyst. Han såg skenorna dallra i den vita ljusstrimman framför locket, han såg ångan och kände röken, dragstängerna dansade upp och ned på sina axlar, men han hörde ingenting.

Detta oroade honom inte men föreföll honom utomordentligt intressant. Han lät tåget sköta sig självt och slöt ögonen.

”Jag blev mycket upprörd nyss”, tänkte han, »det är dumt och återverkar på mina sinnesförnimmelser. Det är löjligt, att man blir upprörd av sådant. Den där kvinnan hade ögon som en slinka: detta har således alla människor sett hela tiden, men jag har inte sett det förrän nu. Jag har haft en slinka till hustru...”

Han vände sig om och gick löst på den andre, grep honom i den blå blusen och skakade honom. Eldaren såg honom först i ögonen, vitnade sedan långsamt och lyfte sin skovel. Roberg sparkade till det svarta järnbladet, så att det virvlade in bland kolen i tendern.

— Är du gift? sade han lågt och sökte med sina blodsprängda ögon intill kamratens ansikte efter svaret. Är du gift? Du är ju gift, du, är du inte? Vet du vad hon gör nu? Heter hon Marianne? Tänk att du är så dum, att du lämnar henne ensam ... du ... alla människor är lika.

Men han hörde inte ljudet av sin egen röst. Han stod och stirrade på kamratens läppar, som rörde sig, och plötsligt släppte han honom.

— Det där skall du tänka på ... i alla fall ... att allasammans är lika ... det förstår du väl ... det är inte möjligt att bara Marianne ... det förstår du väl ...

Han satte sig på fönsterbrädet med hängande armar och stirrande apatiskt framför sig. Det kändes besynnerligt i halsen, och det var en dimma mellan honom och den andres ansikte, som blekt och rådlöst var vänt mot honom. Det var som bomull omkring honom; tåget måste stå stilla; han ryckte i spaken — nej, det var nog riktigt! Full fart — men inte ett ljud!

Han såg ut och blev varse, att tåget gick fram strax ovanför rälsen med hjulen snurrande i luften och trädtopparna i höjd med hans ansikte. Denna syn roade honom, och han skrattade. Eldaren lutade sig blixtnabbt efter skoveln.

Roberg tog järnet ifrån honom med ena handen och tryckte honom intill väggen med den andra. ”Du”, viskade han, ”du ska inte göra så ... mot mig ... det är inte snällt av dig ...

Hållande skoveln i handen lutade han sig åter ut. Dimman tilltog och virvlade i väldiga massor framför hans värkande ögon. Också inne i hytten var dimman, men mest i djupet under honom. Han kunde inte se skenorna längre och förstod att marken sjönk undan mer och mer.

”Det gäller att ha ögonen öppna”, viskade han. ”Jag måste föra tåget igenom, och sedan skall jag tillbaka ännu en gång — ännu en gång. Jag måste säga henne det — hon är inte sämre än de andra! Hon har rätt att inte älska mig — hon har rätt att gå ifrån mig ...” Han kände att eldaren ryckte honom i rocken, och utan att vända sig om, med en sväng bakat av armen, slungade han den skräckslagne mannen ifrån sig.

”Jag höll av henne — men det räknas inte — hon var så vacker — det är klart att hon inte behövde mig. Hon är fri nu. Hon kan gå vart hon vill. Det är det jag skulle vilja säga henne, så att hon ska förstå att jag ... i alla fall ...”

Han vacklade, släppte skoveln och höll sig fast med bägge händerna. Hela tåget ryckte och slängde, och farten steg, tills hela den tunga massan skälvde och gungade under krafternas spel. De som vaknade inne i de ljusa vagnarna och med ängsliga miner sågo på varandra, de visste icke och skulle aldrig komma att få veta något om John Robergs drömlevnad: men han hade bragt deras värld i skakning, och de mumlade oroligt: ”Det går fort i natt: det måtte väl aldrig sluta illa?”

Den skickligaste föraren i distriktet hade rätat upp sig på sin post och såg skarpt framför sig, men han visste inte, att han redan var blind och döv för alla intryck av denna världen. Med hopknipna läppar och rynkade ögonbryn stod han där och förde sitt tåg genom natten.

— Mera kol! befallde han. Mera kol!

Men då han vände på huvudet såg han sin kamrat ligga orörlig på golvet, med armen över ansiktet. Roberg fann ingenting märkvärdigt häri men han lutade sig förargad ned efter skoveln. Han kastade in några skyfflar kol i det röda gapet och sparkade hastigt igen luckan, ty det flammande eldskenet bländade honom.

Han avläste trycket och smålog nöjd.

”I natt går det bra”, sade han. ”Vi äro snart framme. Jag brukade kyssa henne på halsen, hon skall inte kunna säga, att jag inte älskade henne. Hon har inte rätt till det. Hon vet att jag gjorde det. Hela felet är, att jag drömt för mycket, men det är slut nu. Hon ska få gå med

vem hon vill.”

Han funderade litet på det.

”Att hon bara nändes!” sade han. ”Hon skulle väl förstå att det gjorde ont i mig. Mor lämnade inte far, fast han började dricka och slog henne. Jag har aldrig varit drucken, Jag har aldrig slagit Marianne. Hon skrattade ofta åt mig. Jag tror att det är det värsta: att hon skrattade åt mig. Hon har säkert hånat mig för den där — andre ... mor hånade aldrig far ... jag undrar vad mor skall tänka om det här ... jag måste fråga henne om det ...”

Han började åter skratta, djupt nere i bröstet. ”Det är i alla fall en stjärna ...” Han lutade sig fram och stirrade hoppfullt och längtande in i mörkret. Han såg den röda stjärnan växa fram ur rymdernas natt, och åren blåste som damm ifrån honom, och han ropade: ”Det är en stjärna, mor ... du skall få se ... jag skall visa dig att det är en stjärna i alla fall ... men det går inte fort nog ... fortare ...”

John Roberg förde sitt tåg med stadig hand och lysande ögon i en svindlande färd genom rymden, mot stjärnorna, mot den röda stjärnan. Den växte och kom närmare, och hans eget hjärta växte i honom. Dess orörliga klarhet stod som ett löftets tecken för hans slocknande medvetande, och han kände att alla drömmars fullbordan var honom nära.

Så blev hans första dröm hans sista. Då John Robergs tåg rusade förbi den röda stoppsignalen in på Herreboda station stod uppgående nattåget redan där. Det var döden som väntade bortom den röda stjärnan. Och många förgingos nu som fordom och alltid för en ensam drömmares skull.

Fakta: Författaren Julius Regis

Namn: Julius Regis Regis.

Född: 20 juli 1889 (Stockholm). Död: 10 januari 1925 (Stockholm).

Föräldrar: Handelsresanden Axel Regis Petersson och Julia Sofia Petersson.

Han är en av de mest mystiska svenska författarna.

Trots att Julius Regis lästes av miljoner så vet vi än i dag inte om ryktena om honom är sanna.

Men en av de vanligaste myterna vet vi är fel: Julius Regis var inte en pseudonym. Hans riktiga namn var Julius Regis Regis.

I dag är det inte många som känner till den svenska deckar- och äventyrsförfattaren Julius Regis, trots att miljontals läste hans verk under både 1910-, 1920- och 1930-talen.

Ofta publicerades hans noveller och böcker under den lite kortare signaturen ”Jul. Regis”.

Det märkliga namnet har gjort att många trott att det här var en pseudonym. Han hette ursprungligen Julius Regis Petersson men bytte redan som 18-åring namn till det lite udda Julius Regis Regis.

Det var en tuff uppväxt för Julius. Pappan dog 1897 när han var

8 år gammal och efter några års studier vid Stockholms universitet hoppade han av för att försörja sin mamma.

Det var också nu som hans karriär i bokbranschen började, med ett jobb år 1909 som korrekturläsare hos förlaget P. A. Norstedt.

Redan året efter publicerades hans första novell, "Ett och annat om hemlig skrift, ABCD för amatörer".

Efter en stor succé med deckaren "Blå spåret" 1916 så sade han upp sig från sitt jobb och satsade på författandet på heltid.

Under sin rätt korta karriär hann han skriva 15 deckare och äventyrsböcker.

De flesta hade "problemjägaren" Maurice Wallion i huvudrollen. Regis skrev 8 böcker och 1 novellsamling om stockholmsjournalisten.

Julius Regis blev snabbt en av landets mest kända deckarförfattare och hans böcker trycktes i många upplagor. De översattes också till både danska, finska, norska, tyska och engelska.

Att han var populär är kanske inte så konstigt, han har beskrivits som "i absoluta toppskiktet av svenska författare av spänningslitteratur".

En viktig ingrediens i hans böcker är ny teknik. Det är fart och fläkt i nya flygplan och snabba bilar, samtidigt som mikrofoner och ny kriminalteknik är viktiga för intrigen.

Dåtidens läsare kände ofta igen delar av handlingen eftersom Regis ofta blandade in aktuella nyhetshändelser i böckerna. Det kunde gälla personer från ryska revolutionen, ockerhandlare från första världskriget, den blodiga ryssligan i Stockholm eller katastrofen då fartyget Per Brahe sjönk i Vänern 1918.

Författaren Regis var en av de första svenska författarna som an-

vände stora mängder äventyr och spänning.

Det förekommer ofta väpnade uppgörelser, biljakter, blodiga slagsmål och explosioner.

Att Julius Regis älskade action var kanske inte så märkligt eftersom han var en stor filmfantast.

Han var en av landets första filmjournalister och skrev för både "Filmvärlden" och "Filmjournalen". Han skrev också den första boken om svensk filmhistoria, "Filmens roman" år 1920.

Trots att han som en av de största svenska deckarförfattarna var rätt känd så höll han sitt privatliv extremt hemligt.

Han bodde i en lägenhet på Södermalm i Stockholm med sin mamma och hade vare sig syskon eller fru.

Det är i praktiken det enda vi vet om privatpersonen Julius Regis.

Vissa menar att han levde ett extremt tillbakadraget liv medan andra påstår att han var supersällskaplig.

Några årtionden efter sin död uppstod det plötsligt rykten att Julius Regis inte bara hade varit puckelryggig utan också mycket kortväxt.

Alltså en modern Quasimodo. De här fysiska deformiteterna skulle ha gett honom drivkraften att bli känd.

I biografen "Den skuggomhöljde Julius Regis" menar litteraturexperten Dag Hedman att det här troligen är myter.

– Bristen på faktisk information har givit upphov till fabrikationen av myter, skriver Dag Hedman.

Den 10 januari 1925 avled Julius Regis, bara 35 år gammal. På dödsattesten anges kronisk hjärtmuskelinflammation som dödsorsak. Det här kan ha orsakats av difteri, reumatisk feber eller medfött hjärtklaffel.

Trots att det är få svenskar som känner till Julius Regis i dag så lever hans verk kvar i de populära Beck-filmerna.

Författarna till böckerna om Beck, Per Wahlöö och Maj Sjöwall, hade båda Julius Regis som inspiration.

För Maj Sjöwall så var det framför allt Julius Regis sätt att skriva, och hans stil som var en förebild.

I en intervju har hon hyllat honom och sagt att ”språket är så rikt och roligt”.

För Per Wahlöö var det i stället den sociala kritiken som inspirerade. Julius Regis skrev bland annat ingående miljöskildringar från de nedgångna fattigkvarteren på Söder.

Om du är en riktig Beck-fantast så vet du också att Gunvald Larsson vid ett tillfälle packade ner Julius Regis-boken ”Blå spåret” i sin väska.

Nu kommer Bokförlaget Klassiska deckare att ge Julius Regis nytt liv genom att digitalisera alla hans böcker och noveller.

Författaren Julius Regis (1889–1925).